

Medjay a Morálka

Metalistka

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Stanislav Hoferek

O knihe

Šestnásta poviedka zo sveta, kde kráča Medjay a jeho manželka, je zameraná na ruky a na obchod. Čo sa dá vymeniť nielen za fyzické ruky pre niekoho, kto ich nemá, ale aj za trochu krajší a jednoduchší svet? Za svet, ktorý patril minulosti a už sa nikdy plnohodnotne nezopakuje, len sa dá čiastočne napodobniť? Kým Medjay skúša svoje obchodné triky, Morálka chce byť taká ako predtým. Hovorí sa, že aj biskup kradne, keď má hlad. A aj niekto, kto je Morálnou podporou, chce byť viac ako len podpora. I keby v tom žiadna normálna morálka nebola.

MEDJAY A MORÁLKA METALISTKA

STANISLAV HOFEREK

Medjay a Morálka: Metalistka

Morálka sa pokúša udržať hrnček v ruke. Je v tom trochu neobratná, ale netreba sa čudovať. Nie sú to jej ruky. V jednom z posledných miest, kdesi na okraji civilizácie, majú presne to, čo potrebuje.

„Vidím, že sa usmievaš. To som už nevidel nejaký čas,“ s úsmevom a nefalšovanou radosťou hovorí Medjay.

„Niekedy nemám chuť na úsmevy. Ale toto je zaujímavé. Nie sú to moje ruky, ale myslím si, že si na ne viem veľmi rýchlo zvyknúť.“

„Na dobré sa ľahko zvyká.“

„Som zvedavá, čo budú za to chcieť. Pochybujem, že to bude zadarmo.“

„Ešte sa s tým trochu pohraj a za minútku ti to zložím.“

„Zložíš? Viem, že si to nemôžeme dovoliť, ale nechcem sa toho vzdať,“ odpovedá ustarostene Morálka.

Medjay naznačuje obchodníkovi, aby sa vrátil k nim. Ten pomaly prichádza. Vyzerá, ako keby mal sám vylepšené telo o minimálne jednu mechanickú nohu.

„Je tu možnosť vrátenia do štrnástich dní, bez udania dôvodu?“ pýta sa Medjay.

„Máte vy dvaja čím zaplatiť?“

„Mám konzervu kukurice, relatívne dobrý klobúk a prázdny zásobník. Bude to stačiť aspoň na jednu ruku? Koľko za toto chceš? Komplet. Dve ruky, nejaký ten manuál, náhradné diely, červenú mašľu a olej?“

„Dvanásť kíľ zlata,“ odpovedá mechanik.

„Dvanásť? Kilo? Zlata?“ Pýta sa začudovane Morálka. „To je zlodejina.“

„Je to majstrovská práca.“

„A čo kradneme alebo čo?“ pýta sa Medjay.

„Máš alebo nemáš. Len to je dôležité.“

„Nikdy som nevidel viac ako zlatú retiazku. A tá vážila... no... skoro nič. A či to bolo čisté zlato, na to by som veľmi neprisahal. Ale zohnať celé kilo je šialené. A dvanásť kíľ je priamo nemožné. Je ti jasné, že za takú cenu to určite nikomu nepredáš, však?“

„Dostal som ponuku na jedenásť kíľ zlata. Ak dáš dvanásť, môžeme si plácnuť. Ak nie, tak to tu pekne vráť.“

„To je blbosť. Nikto ti toľko neponúkne. Nikto toľko nemá. Vieš, koľko by musel niekto pracovať na jedno kilečko?“

„Keď je niekto zúfalý, tak sa aj zadlíži, alebo toľko zoženie iným spôsobom.“

„To je zase blbosť. Keby niekto naozaj toľko mal, tak by ti to už dal a s týmito rukami išiel preč. Namiesto toho tu máš kovové ruky, dokonca funkčné, a žiadne peniaze. Len sľuby. Tak mám lepší nápad. Nechaj tie ruky nám. Pozri sa na toto žieňa. Prišla o svoje ruky. A tvoj mechanický vynález sa jej páči. Aj psie oči vie urobiť, ak to bude potrebné,“ dodáva Medjay.

Akékoľvek diskusie však nikam nevedú. Medjay ukazuje logiku, Morálka svoje psie oči a obchodník a mechanik v jednom stále požaduje také množstvo zlata, aké si ani on sám nevie predstaviť.

Pre Morálku sú ruky nutnosťou. Niektoré veci sa naučila robiť aj inak, ale stále si nevie zdvihnúť klobúčik či pomiešať jedlo. Pre ňu sú ruky niečo, čo jej pomáha cítiť sa byť normálna.

„Veľmi si tie ruky prajem. Je to ohromná pomoc,“ hovorí po chvíli Morálka.

„Bez nich sa cítiš smutná?“ pýta sa Medjay.

„Smutná? Skôr bezmocná!“

„Chceš byť silná osobnosť, nie vrece zemiakov. Chápem to správne?“

„Ja nie som vrece zemiakov.“

„Veru. To nerozpráva. Ty rozprávaš. Takže si niečo viac. Na druhej strane, vrece zemiakov nemusí chodiť čúrať a nefrfe, že sa veľmi blbo bez rúk dávajú zase hore nohavice.“

„Medjay!“

„Áno?“

„Ja tie ruky chcem!“

„Okej, niečo vymyslíme. Budeš poriadna metalistka. Možno budeš mať aj železný stisk. Len sa musíme tu s pánom mechanikom nejako rozumne dohodnúť.“

Medjay sa pozerá na obchodníka, následne na Morálku a znovu na obchodníka. Toto celé niekoľkokrát opakuje.

„Čo je?“ pýta sa prekvapený a zneistený obchodník.

„Tá druhá ponuka. Je to slovne alebo písomne? A už bolo niečo zaplatené dopredu?“ pýta sa Medjay.

„Slovne. Zajtra príde.“

„No dobre, ale kto príde? Nejaký iný obchodník? Alebo človek, ktorému to priamo pomôže?“

„Obchodník.“

„Dobre, tak mu to predaj. Za takú hromadu zlata. Nebude vadiť, keď ich bude tuto moja Morálka podpora trochu používať?“

„Vlastne mi to bude vadiť. Mala to byť len krátka ukážka.“

„Počuješ, moja drahá? Zlož si ich,“ hovorí Medjay Morálke.

„Však si ich nemám ani ako zložiť.“

„Neboj sa, pomôžem ti. Skrutkovačom to pekne pôjde. A zase budeš ďalej od metalu a bližšie k acapelle.“

„Za to ti mám poďakovať?“ pýta sa začudovane Morálka.

„O problém menej. O dva problémy menej.“

„Problémy? Čože? Aké problémy?“

„Pochopíš, až budeš menej rukatá.“

Obchodník si berie svoje ruky a prezerá na nich možné poškodenie. Následne odchádza. Medjay s Morálkou sú tam znovu sami. A zatiaľ čo Medjay premýšľa nad plánom, Morálke je smutno.

„Pôsobíš, ako keby sa ti niečo stalo,“ hovorí Medjay.

„Prišla som o ruky. Teraz znovu.“

„No a? Síce počkaj, ja to asi nemôžem pochopiť. Nikdy som neprišiel o ruky. Ale musím sa na nich občas poškrabať. Ty by si sa na tých kovových škrabať nemusela. To pociťujem ako výhodu.“

„Škrabanie? To myslíš vážne? Ruky sú užitočné na naozaj veľa vecí a ty berieš do úvahy len to škrabanie sa na rukách?“

„Ani nechty by si si nemusela skracovať. Ale na druhú stranu, kým niekto si robí ťažkú hlavu, ty by si mala ťažké ruky. Neboleli by ťa z nich... ramená?“

„Pre teba je všetko smiešne. Snažíš sa vtipne okomentovať čokoľvek. Ale ja tie ruky naozaj potrebujem. Stále bojujem s tým, že som tá nedokonalá, neschopná či neužitočná.“

„To je veľa NE v jednej vete. Ešte aj na teba. Tak vieš čo? Zožením ti iné ruky. Vymením za dvanásť plechoviek s kukuricou.“

„Ale my nemáme ani len dvanásť plechoviek.“

„Stále je to ale ľahšie ako zohnať dvanásť kíľ skutočného, pravého zlata.“

Tentoraz je to Morálka, ktorá nad niečim uvažuje. Pre Medjaya je to zvláštny pohľad, pretože Morálka väčšinou okamžite reaguje a nie je priveľmi známa tým, že príliš dlho rozmýšľa.

„Na čo si prišla?“ pýta sa Medjay.

„Ak niekto donesie dvanásť kíľ zlata, tak je blázon. To je priveľa.“

„A ty myslíš, že by sme ho mali niekde počkať a trochu sa o jeho zlato podeliť?“

„Už za šesť kíľ môžeš mať nielen ruky, ale pomaly aj palác so sluhami.“

„Teda Morálka moja zlatá, to je od teba veľmi amorálne. To sa mi páči. Tiež som nad tým uvažoval. Ale vieš ty čo? Ja osobne si myslím, že nikto nebude taký obnos prenášať. Ani osobne, ani cez nejakého služobníka. Tak urobme plán. Donútime toho pána, aby nám to predal. Za dvanásť plechoviek kukurice. Ty mu zoberieš ruky, ja mu donesiem kukuricu a všetko je fajn.“

„Ako mám asi ukradnúť ruky?“

„Jednoducho. Vojenská logika. Čo ti chýba na to, aby si mohla ukradnúť ruky.“

„No predsa ruky,“ odpovedá podráždene Morálka.

„Tak mu povedz toto: Milý pán obchodník, namontuj mi prosím ruky. Následne ti ukradnem ruky s týmito rukami. Vlastne s pomocou tvojich rúk. Následne ti Medjay donesie plechovky s kukuricou, ktoré niekomu ukradne. Takže ty máš kukuricu, my ruky a strašne nafigu povest' a ešte niekto, komu tie kukurice patrili, ťa môže navštíviť. Takže vzrúšo.“

„To je tá najväčšia blbosť na svete. Ultimátna sprostosť!“

Vracia sa obchodník, ktorý všetko počúval. S úsmevom. Nesie so sebou kovové ruky a malú fľaštičku s olejom.

„Takže ti tie ruky nemusíme kradnúť?“ pýta sa Medjay.

„Nikto ma nikdy takto nepobavil. Mám ale nápad. Jednoduchý, priamočiary. Vymením tieto ruky za pár službičiek. Niečo doniesť, niečo iné opraviť. Potrebujem pracovité ruky. A viem, že také hromady zlata nikto nemá. Len som chcel vedieť, čo skutočne dokážete.“

„Takže Morálka ti bude chvíľu robiť chlebičky, ja ti popílim pár dosiek a hotovo?“

„A máte za to ruky. Budú fungovať. Možno dva dni, možno tri. Ten materiál sa dosť kazí a nemám tu veľa možností, ako ich životnosť predĺžiť.“

„Dobre. Berieme to. A keď už preberáme robotu, bola by nejaká kukurica?“ pýta sa Medjay a podáva ruku na znamenie obchodu.

Obchodník ju chce podať aj Morálke, ale dobre vie, že musí najskôr ísť po skrutkovač.